

Seger – med köttets eller andens hjälp?

15. Ty så säger Herren, Herren, Israels Helige: "Om ni vänder om och är stilla, skall ni bli frälsta. Genom stillhet och förtröstan blir ni starka." Men ni vill inte.

16. Ni säger: "Nej, på hästar vill vi jaga fram" – därför skall ni också bli jagade. "På snabba springare vill vi rida iväg" – därför skall också era förföljare vara snabba.

17. Tusen av er skall fly för en enda mans hot eller för fem mäns hot till dess att vad som är kvar av er blir som en ensam stång på bergets topp, som ett baner på höjden.

18. Ja, därför väntar Herren, till dess att han kan vara er nådig, därför tronar han i höghet, till dess att han kan förbarma sig över er. Ty en domens Gud är Herren – saliga är alla de som väntar efter honom.

Jes 30:15-18

Israels barn befann sig i en situation då de behövde frälsning –räddning undan fienden. Gud erbjöd dem sin hjälp. Hans hjälp är alltid den bästa, och misslyckas aldrig när vi gör som han säger. Tog Israel tacksamt emot den hjälp som erbjöds dem? Nej! De ville inte bli frälsta på Guds villkor. I stället för att vända sig till Herren, *vände de sig till Egypten och begärde hjälp*. Om det sade Herren:

1. Ve er, ni vanartiga barn, säger Herren, ni som gör upp rådslag som inte kommer från mig, och sluter förbund, utan att min Ande är med, så att ni därigenom hopar synd på synd,

2. ni som *drar ned till Egypten*, utan att ha rådfrågat min mun, för att söka er ett skydd hos Faraos och en tillflykt under Egyptens skugga!

3. Se, Faraos skydd skall bli er till skam, och tillflykten under Egyptens skugga skall bli er till blygsel.

4. Ty om än hans furstar är i Soan, och om än hans sändebud kommer ända till Hanes,

5. så skall dock var man få blygas över detta folk, som inte kan hjälpa dem, inte vara till bistånd och hjälp, utan endast till skam och vanära.

Jes 30:1-5

Till och med fienden, den assyriske kungen Sanherib, hånade Israel för att de hade valt att förtrösta på Egypten och sade: "Du förtröstar väl på den sönderbrutna rorstaven Egypten, men se, när någon stöder sig på den, går den in i hans hand och genomborrar den. Ty sådan är Faraos, kungen i Egypten, för alla som förtröstar på honom." (Jes 36:6)

Varför valde Israel den bräckliga rorstaven Egypten som förbundspartner, när de hade ingått ett mycket bättre förbund med Gud?

Guds villkor för att striden skulle vinnas var *stillhet och förtröstan*. Det var inte Israel intresserat av. Som förklaring sade de: "Nej, på hästar vill vi jaga fram. På snabba springare vill vi rida iväg." Hästar och springare är ett *uttryck för köttets förmåga*. Att förtrösta på köttet, liksom på hästar (militär styrka), är avgudereri. Verkligen seger kommer från Herren.

Hästar rustas ut för stridens dag, men *från Herren är det som segern kommer.*

Ords 21:31

16. En konung segrar inte genom sin stora styrka, en hjälte räddas inte genom sin stora kraft.

17. Förgäves väntar man sig seger genom hästar, med all sin styrka räddar de inte.

Ps 33:16-17

Seger med Guds metod hade utestängt all köttslig aktivitet – och därmed köttslig tillfredsställelse och ära. Israel valde medvetet köttslig aktivitet framför vilan i Herren. De *ville* gå sin egen väg, även om det innebar stora risker för att de förlorade slaget.

I vårt kött finns en stark drivfjäder, något som hela tiden vill vara *aktivt och göra saker och ting*. När vi ger efter för köttets påträngande behov, in-finner sig en viss tillfredsställelse. Man njuter av att ha *gjort något*, man har tagit ut sig, man har slitit hårt. Man känner sig nöjd över sin prestation. Dessutom, om det lyckas, finns det ära och beröm att inhösta.

Vi kan tänka oss att Israel försvarade sitt agerande med följande tankegång: ”Det är klart vi ska vinna seger. Vi ger järnet. Gud har gett oss ett förstånd, och nu gör vi vårt yttersta för att lyckas. Gud har sagt att han är med oss. Han var med i forna tider och gav seger åt sitt folk. Självklart är han med i våra planer också nu.” Den som lever och vandrar i köttet hör Gud tala, men hör ändå inte. Han draperar sina köttsliga och själiska tankar med lite biblisk fernissa. Han citerar bibelställen, och intalar sig att Gud är med. Men han har inte förstått att *allt måste ske på Guds sätt*. Gud söker lydiga människor som är villiga att vandra i tro. Hela det kristna livet är en trosvandring. Att säga: ”Gud har gett oss ett förstånd, och vi ärar Gud genom att använda det”, blir ofta en förevändning för att man inte vill vandra i tro. *De egna prestationerna är ett uttryck för otro*. Man förtröstar mer på sitt kött och sin egen förmåga än på Guds Ande.

Varför finns det så mycket andlig stagnation i kristna sammanhang? Därför att man inte lyssnar på Guds Ande i varje situation, utan drar sina egna slutsatser och går sina egna vägar. ”Men Guds ord förkunnas ju! Man bekänner sig tro på allt Guds ord.” Visst, men det gör bara att folket invaggas ännu djupare i sin falska trygghet. *Ingen lyssnar till Herren*. Man hör Ordet, men ingen *lyssnar*. Därför kan Gud inte bekänna sig till verket. Därför luktar det i anden av unket och stillastående vatten.

Det var rätt att Gud ville att hans folk skulle vinna seger. Israel hade helt klart för sig att de skulle segra. Men de ville känna njutningen av att vinna

på sitt eget sätt. De ville känna njutningen av att de med sin *egen styrka* kunde vinna seger.

Ofta hör man människor säga: ”Religion (de menar att tro på Gud) är bara för svaga personer. Jag är stark och har ett gott förstånd. Jag klarar mig bra. Jag behöver ingen hjälp.” Köttet vill aldrig erkänna att det är svagt. Det kan aldrig säga: ”När jag är svag, då är jag stark”. De vågar inte ens jämföra sin egen kraft med Guds, för då skulle de vara tvungna att erkänna sin svaghet.

Herren söker människor som vilar i *hans* styrka. Dem vill han hjälpa fram till seger.

10. Han har inte sin lust i hästens styrka, hans behag står ej till mannens snabbhet.

11. *Herrens behag står till dem som fruktar honom, till dem som hoppas på hans nåd.*¹

Ps 147:10, 11

18. Se, Herrens öga är vänt till dem som fruktar honom, till dem som hoppas på hans nåd.

19. Han vill rädda deras själ från döden och behålla dem vid liv i hungerns tid.

20. Vår själ väntar efter Herren, han är vår hjälp och sköld.

21. Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi förtröstar på hans heliga namn.

22. Må din nåd, Herre, vara över oss, såsom vi hoppas på dig.

Ps 33:18-22

Enligt ovanstående sammanhang engagerar sig Herren i dem som

- fruktar honom,
- hoppas på hans nåd,
- väntar efter Herren,
- gläder sig i honom och
- förtröstar på hans heliga namn.

Gemensamt för dessa saker är att den troende har blicken och uppmärksamheten vänd mot Herren. I det motsatta fallet har man uppmärksamheten riktad på sig själv, den egna förmågan *och* problemet. Detta resulterar i konkurrenstänkande, ständigt jämförande, fruktan att inte vara bäst etc. För den som har blicken på Herren existerar inte dessa funderingar.

Andlig krigföring – alltid rätt metod?

När jag kom till bibelskolan en kväll, hörde jag på långt håll hur några elever ”krigade i anden”. När jag öppnade ytterdörren, satt de i en ring på golvet. Ljuset var släckt, och hade man inte hört att de fanns där, hade man trampat på dem. Deras bönesätt var ingen engångsföreteelse. Till en början

---

¹*Nåd*: Ordet nåd står för alla Guds gåvor och resurser som han ger till oss.

tänkte jag att det här är elever som går in för Guds rike till 100%. Men i min ande kände jag en vag ofrid över beteendet. Det fanns andra elever som klagade. De kunde inte sova om nätterna. ”Krigarna” gick ofta runt byggnaderna och bad. Men det var inte det som påverkade mig i första hand. Det var något inom mig som sade att dessa krigiska elever var lurade. De krigade jämt. Sällan eller aldrig bad de, i bemärkelsen att få kontakt med Gud.

All bön måste komma utifrån gemenskap med Fadern. Bön som inte är född i Guds hjärta, är köttslig och bär ingen frukt, oberoende av hur mycket tungotal som förekommer. Hur kan detta komma sig? Om man fått tungotalet som en gåva från Herren, måste det väl alltid bära frukt när man använder det? Nej, det är inte säkert. Tungotalet är en gåva från Gud. Gåvan är fullkomlig, Jak 1:17, men *vårt sätt att använda gåvan på kan vara felaktigt och nedbrytande.* Det står varje kristen fritt att bruka tungotalet i felaktiga situationer och med felaktiga motiv. En avfällig person kan fortfarande tala i tungor, och kan, om han vill, använda detta till att driva gäck med andliga ting.²

Vi frågade Herren om dessa elevers beteende, och Gud visade oss vari felet låg. De var omogna och nya i tron. De tyckte att det här med djävulen, demoner och kampen mot andemakterna i himlarymderna var intressant och häftigt. De ville gärna göra andliga upplevelser. Öronen spetsades varje gång onda andar kom på tal.

Djävulen drog fördel av detta. Han kastade med jämna intervaller ut små bomber, vilka ”krigargänget” med glädje kastade sig över, i tron att de uträttade stora ting i Guds rike. Så snart någon hade problem, eller blev attackerad av något, satte de igång och krigade. Snart gav de attackerna, och därmed djävulen, all sin uppmärksamhet. När de tröttnat på att kriga för en viss sak, kastade djävulen ut nästa, osv. På så sätt höll han dem ständigt upptagna, och fienden fick den uppmärksamhet han tycker om!

Elevernas ständiga krigande hindrade dem från att i stillhet lyssna till Herren, ta in Ordet och betjäna människor i den helige Ande. De menade

---

² Huruvida gåvan som sådan fortfarande är ren eller ej, kan vara svårt att uttala sig om. När det gäller andra gåvor, kan främmande andligt inflytande komma in, eftersom personen inte längre lever under Guds beskydd och rening. Den avfällige som en gång öppnat sig för den andliga världen, har lätt att få kontakt med orena andar, vilkas budskap han då förmedlar i stället för Guds.

att allt som händer mer eller mindre beror på demoners verksamhet, och skall krigas ner. Detta ledde till att deras sjäsliv (som var sargat och oläkt när de kom till skolan) inte fick den läkedom det så innerligt väl behövde. När de inte krigade, var de i ständig verksamhet. Inga andra vittnade och gick på så frenetiskt som de. De var högljudda och lyssnade mycket på musik av icke uppbygglig karaktär. På ytan föreföll dessa elever vara brinnande i anden och ha det gott ställt med Gud. Men i själva verket hade de ingen gemenskap alls med Fadern. Gud hade inte en chans att nå deras inre. De handlade bara på vad de trodde var rätt. De var bedragna.

Kung David var en skicklig krigare. Han hade upptäckt hemligheten till framgång. Den bestod inte i skicklighet, erfarenhet och överlägsna strategier kläckta av en brilliant hjärna. Framgången kom av att han *först* vilade i Gud.

1. En vallfartssång, av David.

Herre, mitt hjärta står inte efter vad högt är, och mina ögon ser ej efter vad upphöjt är, och jag umgås inte med stora ting, med ting som är mig för svåra.

2. Nej, jag har lugnat och stillat min själ, som ett avvant barn i sin moders famn, ja, som ett avvant barn, så är min själ i mig.

3. Hoppas på Herren, Israel, från nu och till evig tid.

Ps 131:1-3

Vad kännetecknar ett avvant barn? Det har harmoni, och ligger inte längre under för trängande behov som bara kan tillfredsställas av en annan person. Ett ammande barn är totalt beroende av sin mor för att få mat. Är mamman långt borta och barnet hungrigt, är det en slav under sin hunger. Det skriker för att göra omgivningen uppmärksam på vad det saknar. Ett avvant barn kan själv reglera sitt matintag (på bibelns tid blev barnen inte avvanda förrän de var upp mot tre år). Likväl njuter det av moderns närhet lika mycket som tidigare.

”Jag har lugnat och stillat min själ...” sade David. Den som har tankarna fyllda med krig och listiga strategier är allt annat än lugn i sin själ. Tankarna rusar ständigt runt för att komma på de bästa lösningarna. Men den tidens skickligaste krigare hade funnit vägen till framgång: han hade lärt sig *konsten att stilla sin själ*.

Herren skall fullborda sitt verk för mig. Herre, din nåd varar evinnerligen, överge inte dina händers verk.

LB: Herre, du kommer att fullfölja dina planer med mitt liv, för din nåd varar i evighet. Överge mig inte, du som har skapat mig.

Ps 138:8